

Húsvét

A hagyományokon alapuló kereszténység – a négy evangélista közlése alapján – húsvétkor Jézus föltámadására emlékezik.

Amint tudott, Jézus nagypénteken a kereszten befejezte életét. De mivel halála délután három órakor következett be és a zsidó vallási törvények szerint pénteken napnyugtától vasárnap reggelig minden néven nevezendő munka végzése szigorúan tilos, ezért a tetem bebalzsamozására csak vasárnap kerülhetett sor. Azonban a bebalzsamozást elvégezni akaró asszonyok a sírt üresen találják és az ott megjelenő két angyal tudósítására hivatkozva elhíresztelik, hogy Jézus föltámadt.

A kereszténység ennek a föltámadásnak szentel húsvétkor ünnepet.

Jézus föltámadásának eseményét mind a négy evangéliumi író megörökíti. Velük kapcsolatban csupán annyit, hogy Jézusról szóló tudósításaik megírásakor éleződik ki a zsidó-római ellentét, kerül sor a jeruzsálemi templom újbóli lerombolására és a zsidókkal együtt a Jézus-követőknek is az országból való elvándorlása.

Visszatérve húsvétra, több dologgal kell tisztában lenni. Mindenekelőtt az élet és a halál kérdésével.

Rényi Edit a „Megbékélés” című munkájában azt írta, hogy „az élet egy folyamat, amelyet nem lehet mérni”. Az ókori bölcs, Seneca szerint „a halál az örökkévalóság születésnapja”. Ilja Ehrenburg arra utal, hogy „a halál olyan tény, melyet mindannyian magunkban hordunk”. Madách Imre az „Ember tragédiájá”-ban kijelenti, „Minden, ami él, egyenlő soká él – A százados fa, az egynapos rovar – Örül, szeret és elbukik, – ha hivatását betöltötte”.

Ha ezeket a megállapításokat Jézussal hozzuk kapcsolatba, elmondhatjuk, hogy Ő nem élt hiába, mert olyan eszmével lépett föl, mellyel megmutatta az emberiség jövőjéhez vezető utakat. A golgotai kereszt nem tett pontot életére, hiszen mai életünk alapja is az általa hirdettet és megélt szeretet. Halálával megnyílt előtte az örök élet kapuja, mely velünk is érezteti, hogy a halál csak átmenet egy másik, egy tisztább életbe. Amit pedig Madách írt az „Ember tragédiájában” az nem más, mint maga a megnyugvás. Feleletet ad az elmúlás miéértjére. Ugyanis – szerinte – akkor és az semmisül meg, aki már betöltötte Istentől kapott hivatását.

Miként nyilatkozik a „feltámadás” kérdésében az Egyház ?

A dogmákra épülő Egyház zsinatokon döntötte el azt, hogy amit az evangéliumok írói Jézus halála után 50 és 1000 év között megörökítettek, az nem más, mint Isten szavának tolmácsolása. Következésképpen az szent és sérthetetlen, kétségbevonhatatlan. Ha az evangéliumi írók azt írták le, hogy Jézus „föltámadt”, akkor annak be is kellett következnie. A dogmatikus egyházak e föltámadási tudósításra helyezik a hangsúlyt és

azt ígérik, hogy, aki eleget tesz az Egyház által fölállított követelményeknek, az – miként Jézus – szintén föltámad.

Azonban az 1770-es években jelentkezett „Felvilágosodás” néven ismert szellemi mozgalom új irányt adott a jézusi föltámadás kérdésének. E mozgalom a vizsgálódás tárgyává tette az egyházi tanításokat is és ezt kereste, hogy azok milyen célból jöttek létre és velük milyen célt kívántak elérni? Így vált ismertté, hogy a feltámadást közlő evangéliumi tudósítás egy későbbi kor betoldása. Ugyanis, a négy evangéliumi író eredeti közlése szerint Jézus a kereszten befejezte életét. De, amikor bekövetkezett Jeruzsálem újbóli lerombolása és az otthonuk elhagyására kényszerült Jézus-követők görög földön meghaló és föltámadó istenekkel találkoztak, hogy gyakorolhassák vallásukat, Jézust is azonosítaniuk kellett ezekkel a föltámadó istenekkel. Ekkor egészítik ki a jézusi életrajzot a föltámadás történetével, ezzel mozdítva elő azt a beolvadási folyamatot, amely megkímélte őket is – mint más hiten levő idegeneket – a folyamatos zaklatástól.

A mi Unitárius Egyházunk szintén átértékelte a föltámadási történetet és fölismerte, hogy az evangéliumi tudósítások tele vannak szimbólumokkal, jelképes, szemléltető mondanivalóval. Ilyen a jézusi föltámadási történet is!

Húsvét ugyanis jellegzetesen tavaszi ünnep. A tavasz pedig a megújulás ideje!

A mi magyar nyelvünk igaz gazdag hasonlatrendszerrel rendelkezik. Utalva a „föltámadás” szóra, ez ma már egyenértékű a megújulás, az újjászületés, az újrakezdéssel, illetve a benne rejlő fogalmakkal. De továbbmenve szólhatunk ezek erkölcsi vonatkozásáról is. Ilyen például a Bibliában a tékozló fiú esete, kinek hazatérésekor atyja mondta, hogy „az én fiam elveszett és megtaláltatott, meghalt és föltámadott”. Ilyen Zakeus története is, kinek megtérésekor Jézus így szólt; „ma lett üdvössége e háznak”. E példázatok arra engednek következtetni, hogy Isten mindenhol és mindenkinek fölkínálja az erkölcsi föltámadás nagy lehetőségét, de ezt tudni kell és élni is kell lehetőségével.

Az erkölcsi föltámadás egyetlen föltétele az, hogy fölismerjük, hogy vétkeztünk Isten és vele önmagunk ellen is. Aki képes fölismerni, hogy átlépte az erkölcsi törvények határát, az úgy érzi, hogy erkölcsi halottá válik. De, ha fölisméri vétkeit, már el is indult a megújulás, a föltámadás útján. Milyen nagy segítség ebben Jézus, ki ott áll előttünk és arra figyelmeztet, hogy „én vagyok a feltámadás és az élet”. Nem azt mondja, hogy én föltámadtam, hanem azt, hogy megújulhatunk, ha Őt követjük, és a közömbösség vagy a szeretetlenség felhagyásával a szeretet útjain járunk.

Mi a XXI. században élő unitáriusok szükségtelennek tartjuk hitünket irrealitásokra alapoz-

ni. Hitünk szempontjából nem az a lényeg, amit a dogma állít, hanem, amit a tudomány is alátámaszt. Mi tudjuk, hogy az elhalt test felbomlik és előbb-utóbb porrá lesz. Így a test föltámadásában nem hiszünk. De meg vagyunk győződve arról, hogy a test halálával nem fejeződik be az élet. Mi a Jézus sírjánál elhangzott kérdésre, hogy „mit keresitek a holtak között az élő?” azt válaszoljuk, hogy nem keressük Jézust a holtak között, mert hisszük, hogy ami a testet élővé tette, az örökké él. Ez pedig a lélek, amely Istentől van és így halhatatlan.

A vallásos hit szempontjából soha nem az a lényeges, hogy az élet meddig tart. Ebben a kérdésben Madáchcsal értünk egyet. Azzal, hogy az ember addig él, amíg hivatását nem töltötte be. A 32 évet élt Jézus szeretetével többet adott, mint bárki, bármeddig is, de szeretet nélkül élt.

Az az ember, aki életét embertársai javára gyümölcsözteti, aki arra törekszik, hogy Isten munkatársa legyen, az előtt a halál nem jelent problémát. Annak a halál csak átmenet a mulandóság világából az örökkévalóság világába. Jézus azt mondta, hogy boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek. Jézus sírjánál azt kérdezte az angyal; „mit keresitek a holtak között az élő?” Mi Jézus lelkületében, élet és jellemfor-

máló erejében az élet diadalát látjuk a halál felett. Hiszük, hogy a bennünk is munkálkodó jézusi lelkülettel mi is az örök élet részesei vagyunk.

Kelemen Miklós

Bandi András **Húsvét**

*Nagypéntek boruját
Húsvét napfénye váltja fel,
s újra átéljük a csodát.*

*Madárdal, s rügy fakad,
s a csupasz keresztfán
zsenge fűszál sarjad.*

*Megfáradt, megtört test
eltűnt, hiába keressük.
Felettünk csak lelke lebeg.*

Beszélgetés az ünnepekről

**(Gergely Felicián kérdéseire Szinte Gábor festőművész válaszol
az ünnepekkel kapcsolatban)**

– Mit jelent számodra az Ünnepe?

Ezt a kérdést számtalanszor megfogalmazták már, sokszor igen jól. Én sem tudok újat mondani. Amióta kifejlődött az emberi nem, mindig voltak ünnepei, minden korban, minden földrészen. Szükség volt arra, hogy a létfenntartó küzdelem hétköznapjaiban szünetet tartson. Megálljon, körülnézzen, érezze, hogy kikkel él szövetségben, kik állanak mellette. Ez a két része van az ünnepnek: a „szünet”, és a „társak”. A megállás, a gondolatok és érzelmek átrendezése, kilépve a kényszerű, szükség szabta rohanásból, és megerősödni azok által, akik az ünneplő egyénhez legszorosabban tartoznak. Ez minden ünnepre vonatkozik. Lehet vallási, nemzeti, családi ünnep, az alapja azonos. Éppen azért kell az ünnepekben változatosság, hogy átélhessük a bennünket körülvevő segítő, megtartó erőket, a családot, a nagyobb közösséget, a nemzetet, és ami az Univerzummal összeköt, amibe beágyazva létezünk.

– Mit jelentett gyermekkorodban az ünnep számodra, elsősorban a húsvét?

Jó, hogy így szűkítetted a kört, mert minden ünnepről akár egy könyvnyi terjedelemben tudnék mesélni. A húsvét nagyon érdekes volt, a másodnapi locsolkodás miatt. **Rákoshegyen**

éltem hároméves korom óta. Kik laktak az utcánkban, a gróf Csáky utcában? Az elnevezés is érdekes, ugyanis Csáky gróf kiváló kultusz-miniszter volt, aki Európában legelőször szervezte meg az országos óvodahálózatot a XIX. század végén. A sarkon állott az ő tervei szerint épült modern típusóvoda, ma is korszerű. Persze az utcát 1948-ban Ságvárira nevezték át, majd 1957-ben Sós-kára. Mindkét név méltatlan az eredetihez képest.

Az utcában minden második házban Nagy-Magyarország Trianonban elcsatolt területeiről Pestre költözött, vagy ide száműzött család élt. Szüleimmel együtt szenvedtek a pesti, városi élettől, és előbb-utóbb összeszedtek egy kis pénzt, és kiköltöztek kertesházba, építettek, ápolták a kerteket, visszaálmodták magukat szülőföldjükre. Szüleim is így éreztek. Így aztán, mikor húsvéthétfőn megindultam, szépen felöltözve, zsebemben parfümös üveggel, amit édesanyám töltött meg a kapható legjobb illatszerrel (azt mondta: – Fiacskám, ha meglátogatod a kislányokat és a szomszéd néni-eket, csak a legfinomabb parfümöt viheted!) sorban becsengettem a házacskába. Iskolatárs lányok nem laktak akkor az utcánkban, valójában nem is tudtam, hol laknak. Itt csupa 40-70 éves néni vártak. Szépen, megterítve, sütemények-

kel és némi édes likőrrel, köztük a legtöbb saját készítésű, körtéből, dióból. És meséltek.

Reggelig hallgattam volna mindegyiket. **Strisch néni Szabadkáról mesélt.** A nagy bálokról, ahol ő volt a legszebb, neki udvaroltak a fiúk, Strisch bácsi a zenekarban csellózott, amit most is megtett, minden vasárnap délután ennek a szép hangú hangszernek dallamai áradtak szomszédságunk utcai ablakából. **Ilonka néni Kolozsvárról beszélt,** ahol a bátyja most is gyógyyszerész. A menekülésük körülményeit is hallgattam, izgalmas, veszélyes helyzeteket. **Két házzal odébb Máramarosról szóltak a történetek, majd Fiuméről, Bártfáról, Székelyudvarhelyről, Háromszék apró falvairól, Brassórol.** Hétévesen sok mindent tudtam Trianonról, a régi Magyarországról.

Az ünnep előhívta a régi emlékeket, azokkal együtt kirajzolódott egy kisgyerek számára az a világ, amiben neki is élnie kell.

– Mit üzennél a mai ifjúságnak az ünnepekről?

Nem nagyon szeretnék üzeni semmit. **A mai ifjúság erősen két részre oszlik, a többség a médiák megtervezett befolyása alatt áll.** Minden gondolatot előre elkészített terv szerint ültetnek beléjük, megtervezik évekre előre a divatot, amit követniük kell, a sztárokat, akiket utánozniuk kötelező. Azoknak hiába mondanék bármit.

A másik, kisebb rész, már rájött erre, és tudja, hogy önmagának kell megszervezni az életét, keresi az útját, a sok lehetőség közül, amelyek között nagy a változatosság, mindent meg lehet találni, jót, rosszat. Hozzájuk se nagyon lehet általánoságokat, szövegeket intézni.

Gyanakodnak, mindent ellenőriznek, és helyesen teszik. Velük csak személyesen lehet kapcsolatot találni, ahogy ez számomra meg is történt, amíg, 2002-ig, naponta tanítottam egyetemen. Ott az osztályaim 20%-a volt ilyen, és velük sok érdekes beszélgetésem volt. Eljönnek kiállításaimra, küzdenek az egyéni sorsukkal.

Nekik üdvözetemet küldöm, az ünnepekről annyit, hogy érdemes gondosan megszervezni azokat, ahhoz mértén, ami rendelkezésünkre áll. Mert, ahogy szerény példámban a húsvéti locsolás eléggé közhelyszerű szokását követve, – kiderül, hogy váratlan és meglepő eredményhez juthatunk.

Az ünnepek révén barátaink, ismerőseink új arcát ismerhetjük meg, megható és felejthetetlen élményekben lehet részünk. Becsüljük meg ünnepeinket.

Szinte Gábor

Dsida Jenő
LÉGY SZENT, FIACSKÁM!

*Ember! - hívnak a száraz téli erdők,
hogy virágba borítsd a tar világot,
szikkadt ó kutak öble búg utánad,
hogy kristály-buzogású tiszta vízzel
töltsd meg őket: - ezért ma mély örömmel
hinned kell, hogy a kósza fellegek mind
biztosan kiszabott úton suhannak,
s minden lépted után nyomok maradnak.*

*Ismerd meg - fiam, ó - a fűbefekvő
ember békefödött, szelíd derűjét
nyisd ki már az aranykaput, amelynek
alján kék patakok zenéje zendül.
Minden bús madarat, szomorka bárányt
végy öledbe, becézz, étess, vigasztalj! -*

Légy vidám, sugaras: légy szent, fiacskám!

ISTENTŐL ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPET!

Húsvéti virágozás a Nyárádmentén

12 évi nyárádmenti lelkészkedésünk, Szentháromság-Kisadorján unitárius társegyházközségünkben, egyik legnagyobb élménye a minden tavaszi húsvéti virágozás volt. Hogyan is zajlott ez a szép népszokás (ősmagyar és keresztény képződmény), amit még az ateista, nemzetiségellenes diktatúra sem tudott kipusztítani?! Egyébként erről a határkerüléssel bevezetett népszokásról már Jakab Elek neves történésünk is írt a 19. század közepén Szentgerice, szülőfaluja vonatkozásában, és „székelyföldi szokás”-ként emlegette. Valamikor, a múlt század 70-es, 80-as éveiben emlékszem, hogy néprajzosok lepték el Szentháromságot, hogy feltérképezzék ennek a népszokásnak mikéntjét, idősebb szemtanúkat faggattak, s aztán ott maradtak az ünnepen is, amikor felvételeket készítettek ez esemény fontosabb mozzanatairól.

Az egész eseménysor bizonyos előkészületeket kívánt. Az úgynevezett egybéli besorozott rekruták (katonajelöltek) kötelessége volt lebonyolítani az egészet. Volt idő, amikor már a fiatalabb korosztályból is be kellett vegyenek néhányat maguk közé, mert nem volt elegendő legény abban az évjáratban. A húsvét előtti hetekben összegyűltek megbeszélni a tennivalókat. A kommunizmus alatt bizony jó összeköttetések révén el kellett rendezni a hatóságoknál az engedélyezést. Emlékszem, milyen lázban voltak, ha olyan vezető volt a községházán, aki saját véreinek ellensége volt. Bizony sok bárányhús és korszó bor vándorolt át a községközpontba! Miután megvolt az engedély, összeállott a csapat. Megválasztották maguk közül a különböző „tisztségeket” viselőket, akik irányították az eseményeket, részt vettek annak levezetésében, megfogadták a zenészeket, felfogadtak egy úgynevezett kókóst, aki bolondozott a falukerülés idején. Aztán szereztek kosarast, aki gyűjtötte a tojást, szalonnát, kalácsot; korszóst, aki a boradományt töltögette össze. Nem hiányzott a pénzes sem (legtöbbször valamelyik szülő), aki a pénzadományokat kellett sáfárkodja.

Fő mozzanata volt a szokásnak, hogy az ünnep előtti napokban összegyűlve, elmentek a csorgókat, forrásokat, a határjelző kompokat megigazítani, kitisztítani. Többnyire csak jelképes volt ez az utóbbi időkben, mert a határkompokat is és a források egy részét is a rendetlen közös gazdálkodás tönkretette, eltüntette. Mégis csinálták a fiatalok, mert nem akartak a régi szokásaitól eltérni. Jakab Elek azt írja 1854-ben, hogy vigyáztak arra (a jelenre is érthető volt!), hogy „az ünnepély folyamát vezessék, mindent rendbe tartsanak, a határkerülésre újonnan felavatandókat beiktassák, a

megállapítandó szabályok ellen vétőket megfenyítsék”. Ténykedés közben ilyen rigmus is elhangzott: Uram, adj bort, búzát, békességet, a hazában csendességet! Előfordult, hogy a határkerülésnél a szomszédos falvak határkerülőivel is találkoztak. Ha igen, akkor annak is külön rituáléja volt (határmódosítás, területfoglalás).

Húsvét reggelére aztán virágdíszbe öltözött a falu. Minden kapu feldíszítve fenyőtetővel vagy oldalaggal, rajtuk színes szalagok és festett tojások, volt, ahol az udvar közepébe beásva virított egy jókora fenyő. Jakab Elek is ilyesmire emlékszik: „Láthatod, hány férjhez adó leány van, s azoknak milyen szeretőjük. Sőt maguk a lányok is korán reggel vízért mentőkben végignézik az utcákat, beszélgetik, ki kinek minő virágot tesz; kinek van legszebb fenyőága, tehát leghűbb szeretője!” – akárcsak 120-150 évvel később! Érdekes, hogy hajnalban a megbízottak végigjárták a falut, hogy megnézzék, nem vették-e le valahonnan, vagy nem cserélték-e el a fenyőket bosszúból vagy tréfából.

Húsvétvasárnap a templomba vezetett a fiatalok útja. (Ebben nekünk is nagy részünk volt, mert bevezettük azt, hogy a rekruták abba a templomba, ahová tartoztak – katolikus, református, unitárius – egy-egy cserép virágot vettek, és az istentisztelet alatt megköszöntük és megáldottuk a fiatalok életét! (ha az éjszakázás után volt erejük erre még!) Ezután kezdődött a házaknak a felkeresése, felköszöntése. Az erre kijelölt-választott elmondta beköszöntő rigmusát, hogy locsolkodhassanak: „Mert mi éppen az aranytenger mellől jöttünk, / Annak folyamából aranycseppet vettünk, / Amely virágszálát ebből megöntöztünk, / Nem hervad el soha, arról kezeskedünk.” Emellett lehetett más szöveget is mondani. A „hajnalozók” – locsolkodók – ünnepköszöntők dalolva mentek be a házakhoz, a zenekar, banda húzta. Megtáncoltatták a háziasszonyt, a lányt vagy lányokat. A háziak megkínálták itallal (pálinka, bor), hímes tojással, szalonnát, festetlen tojást adtak a majdani rántottázáshoz, és pénzzel is megajándékozták a vendégeket, miután a második szószóló ilyen vagy hasonló rigmust mondott el: „Magok is adják meg, amit kíván szívünk: / Tavaszi napokban a tyúkok sokat tojnak, / Tudjuk, abból nekünk ötöt-hatot adnak. / Korszónk is van, nem nagy, csak egy kicsi, / Aki azt hordozza, mindig azt feleli: / Üresen nem viszi, inkább földhöz veri, / Édes jó asszonyom, töltsé hát jól teli. / Egy-két kalácskával innen elbocsátnak, / Boldog ünneplést kívánunk maguknak.” Ennek a menetnek egyik legfontosabb szereplője a hamubotos-kókós-kardos volt, vidéke válogatta.

Szentháromságon kókósnak nevezték. Fehér volt az öltözéke, kieresztett ing, hosszú alsónadrág, derékszíj, amelyiken lant (kolomp) lógott. Rettenetes csúnya álarc volt fején! (Egyik évben a szomszéd fiúk kérésére én készítettem egy ilyen álarcot-sapkát.) Kezében hosszú bot volt, a végén egy harisnyába vagy áteresztő anyagba hamu, fűrészpor vagy homok volt bekötve. Kergette a gyerekeket, felnőtteket, és a botjával bizony megszentelte őket, ha utolérte, beszennyezte az ünnepi ruhát rendesen. Ipolyi Arnold: Magyar Mythologia című művében foglalkozik a kókós személyével. A teremtéssel kapcsolatos világtojás megjelenését látja mutatkozni a Kókós névben. „...bemázolt, fekete, kormos ember, képzett gyermekrém (mintegy maig a kürtőseprő), nemzetünk között még ma is a kisdedekek gyakran ijezgetic”. A kókós, kókonya – írja Ipolyi – „ez volna tehát a neve épen ama cosmogoniai világtojásról mythosból fenmaradt népszokásos tojás emlékeknek, a szentelésre vitt húsvéti tojással gyermekjáték kókázni neve is.” A magyar ősvallással és népszokásokkal foglalkozó szakértők többet is tudnának ennél mondani. E kis kitérő után folytassuk az események ismertetését: Mikor az egész falut végigjárták (lerészegedni nem volt szabad!), az összegyűlt tojásból hatalmas rántottát csináltak, azt elfogyasztották valamelyik háznál, vagy csűrben, de utóbb inkább a kultúrotthonban. Megkezdődött a táncmulatság, és tartott sokszor több estén keresztül, természetesen közbeiktatott pihe-néssel. Ezt a népszokást, talán mert visszanyúltak gyökerei az őshazaiak életébe, az egyház tiltotta, aztán lassan a saját szertartásaiba igyekezett olvasztani. Dömötör Tekla írja: „A nagyheti határkerülés már a középkorban egyházi szokás volt, és arra szolgált, hogy a szántóföldek mágikus körüljárásával a zsendülő vetést védjék a feltámadás ünnepe körüli időben.” A varázsszövegek mellé keresztény imák, jelképek és énekek is csatlakoztak. Jakab Elek feljegyez egy ilyen határkerülő rigmust-imát: Áldd meg határunkat, szőlőhegyeinket, kerteinket... Távoztass el mezeinkről jég-

esőt, sáskát, árvizeket, falunktól tüzet, pestist, adj bőv esztendőt...” Több értelmezése van az egész népszokás különböző elemeinek. A határkerülésnek lehetett egy olyan célja is, hogy a szomszédos falvak ne feledjék el azt, hogy meddig tart az ő falujuk határa, hogy ne legyenek pereskedések. Az ugyanazon évben született legények amolyan beavatási szertartása is lehetett ez a szokás azáltal, hogy ők kellett megszervezzék, levezzék az egészet, naggyá lettek e ténykedésük eredményeként.

Természetes, hogy a jelképes üzenete az élet megújulása feletti öröm volt. Nem véletlen, hogy húsvét ünnepéhez, a kereszténység megújulást hirdető, legkiemelkedőbb alkalmához kapcsolódott és kapcsolódik ma is, ahol éltetik, bár az elvilágiasodás következtében a hangsúly áttevődik a szórakoztatásra, a szerepjátszásra. Barabás László néprajzkutató szerint e népszokás fénykora az első világháború előtt volt. Trianon után a bomlás jelei mutatkoztak a népszokás(ok) megőrzése terén is. Először a határkerülés halványodott el, azután a többi elem is. Majdnem kihalt az ateista magyarüldözések idején. De amikor rádöbbsent az erdélyi magyarság, székelység, hogy a diktatúrában erős vár, menedék lehet a vallás, a népszokás, a hagyomány, a dal, a tánc – és kerültek erre karizmatikus emberek! – itt-ott újjászülettek, és ma is élnek ezek az értékeink. Természetes, hogy megváltozott a falusi társadalom, a paraszti életforma teljesen átalakult, de próbálni kell ezekkel lépést tartani a hagyományok megőrzése érdekében. Ha egy kicsit átformálva is, tartalmában más vagy újabb üzenetekkel is, de boldogság lesz látni továbbra is az Erdélybe utazóknak, a hazajáróknak, a látogatóknak a Nyárádméntén (de máshol is!) Húsvét hajnalán, vasárnapján fenyőággal feldíszített falvakat, házsorokat, ahogy köszöntik a megújuló életet, az otthoniakat, az itthoniakat, dicsőítve a Mindenhatót, Aki „kiárasztja lelkét, hogy megújuljanak mindenk!”

Balázsi László

DR. SZABÓ ÁRPÁD,

az Erdélyi Unitárius Egyház püspöke,

március 15. alkalmából

a Magyar Köztársasági Érdemrend

(polgári tagozat)

középkeresztje kitüntetését kapta

„az erdélyi magyar unitárius közösség

hitéletének és nemzeti önazonosságának

sokoldalú fejlesztése és megerősítése

érdekében végzett kiemelkedő munkássága

elismeréseként”.